

Увод

Реч „религија“ први је употребио хришћански филозоф Лактанције (4. век н. е.). Он термин „религија“ (religio) иводи од „religare“, што значи: „поново, причврстити, повезати човека са богом“ (Vinculo pietatis Deo et religati sumus, unde ipsa religio nomen accepit. Lactantius, Institutiones Divinae. IV, 28). Није тешко уочити како овај став упићује на закључак: Ако треба поново да се поново повежем са неким вишим бићем – Богом, то значи да сам некада био за њега причвршћен, повезан, док сам сада са Богом сасвим удаљен, усамљен и немоћан, тражећи изнова његову помоћ. Свака религија претпоставља духовну повезаност једне заједнице људи или неког појединца и замишљеног „натприродног“ или „моћног бића“, које ћемо означити још општијим појмом као: Свето Нуминозно. Њему се човек клања, уважава га, али и стрепи од њега. Исто тако, за религију је карактеристично да човек уз помоћ молитве, или магијских практичних радњи, захтева помоћ и благостање, милост. Заузврат, човек својим „боговима“, „вишим силама“, или „духовима“, приноси бројне жртве. Он то чини или у тачно одређеним временским периодима, када прекида редовне послове и посвећује се божанству, чиме увек изнова „обнавља савез са Богом“ или у тешким околностима, које су изненадне; на пример, када сунце немилице пржи усеве у пољу, или када болест прети да разори његову породицу, друштвену заједницу.

Социологија полази од чињенице да религије и веровања најразличитије врсте заиста постоје, у свакој заједници људи, али и то да су оне постојале у свим ранијим друштвима, као што је њихово присуство видљиво и у савременом друштву.

Социологија религије се ограничава на неколико питања:

шта религија значи у друштву за њене присталице и вернике, за сваку људску заједницу; да ли религија подржава идеју заједништва, односно да ли остварује функцију интеграције људи унутар једног система;

како се конкретно односи према владајућем друштвеном и културном обрасцу, према идеологији дате заједнице и њеном систему вредности;

да ли и у коликој мери религије пружа легитимацију датог друштвеног поретка и каква је перспектива религије; тачније, да ли ће због развоја природних и хуманистичких наука, критичке филозофије, технике и општег нивоа образованости људи, а то значи и растуће мреже секуларизације друштва, религија почети да ишчезава?

Сматра се да је схватање по којем је религија Богом дата и да је урођена човеку напуштено 1859. Године, када је Дарвин објавио дело „О пореклу врста“. Од тада су социолози прихватили еволуционистичку теорију о настанку и развоју религије. Главни представници ове теорије су: Едвард Б. Тејлор, Макс Милер, Карл Маркс, Ф. Енгелс и други. Наравно, међу њима постоје извесне разлике, али у суштини сви тврде да је религија друштвена појава, да има свој почетак, развој и одређене друштвене функције.

ПОЈАМ И ЕЛЕМЕНТИ РЕЛИГИЈЕ

Религија је посебан облик друштвене свести који сазнаје свет на један фантастичан, илузоран и имагинаран начин. Она представља криву слику света. Религија је „израз беде и протест против ње“. Човек природне и друштвене силе претвара у мистичне, тајанствене натприродне силе које управљају материјалним светом. У религији човек подвостручава свет, поред овог видљивог света, ствара други мистични, невидљиви свет. Религија не живи од неба, већ од земље. А то значи да има своје посебне елементе:

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com